

Rose

薄雾

1

微风几许

·ไร้ขีดสุด·
·—无限—·

微风几许 เวย์เฟิงจี้ซู่ ไฮย่น

ธนน แปล ไร่ล (Lyle) วาด

พิมพ์ครั้งที่

1

Rose

ม่านหมอก (ไร้สิ้นสุด)

薄雾 [无限]

微风几许 เวียงอิงจี่สวี่

เขียน

ธมน

แปล

การอ่านดีจากงานสร้างสรรค์

ผ่านเสมอ (ใช้สิ้นสุด) 1

薄雾 [无限]

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks ROSE Publishing

Published originally under the title of 《薄雾 [无限]》 (Bo Wu Wu Xian)

Author © 微风几许 (Wei Feng Ji Xu)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำซ้ำ คัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6440-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ทวี บุญพิทักษ์เชื้อ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุโขทัยวงศ์ • พิธีกร งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร วิกิตดา เมื่อกบฏขาว • บรรณาธิการ นลินญา ก้องธรา

บรรณาธิการต้นฉบับ ชวลิตนาฏ ชัยนันทน์ • บรรณาธิการภาษาจีน ศิริพร บุญผาดินมด

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ชรรณราชย์ • ผู้จัดการฝ่ายผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน

ออกแบบปกและรูปเล่ม ศิริพร เสนมยอด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร ปรีธดา สร้อยคำ, ส่องมา กักตริวิสัย

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด พรวิทย์ รูปสูง, สิริชาธ จิวโสม, บุรณกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

“จ้าวรือลือ” คือ “ผู้จดบันทึก” มีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์น้อยใหญ่ในประวัติศาสตร์ ประจำสาขาหนึ่งเฉก เขาคืออัจฉริยะที่มีอาการไฮเปอร์ริมีเซีย เขาสามารถจดจำทุกอย่างได้ไม่ลืม แต่เขากลับลืมสิ่งที่ไม่ควรลืม ดังนั้น เป้าหมายในการทำภารกิจทั้งหมดของเขาคือการได้กลับไปตามหาสิ่งที่ตัวเอง ลืม และเมื่อโดนย้ายไปชวายนาน “ผู้พิทักษ์” แห่งสาขาสีงเฉิงเฉิง เขาเลย ไม่สามารถปฏิเสธได้ เพราะถ้าภารกิจนี้สำเร็จ เขาจะได้เข้าไปใกล้เป้าหมาย ของตัวเองมากที่สุดตั้งแต่ที่พยายามมาหลายต่อหลายปี

แล้วจิ้งจอกจะสามารถกลับไปตามหลังที่ตัวเองลืมได้หรือไม่ ติดตาม
ได้ในเล่มนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

他穿越过那些过往，
终于变成了他期待过的未来。

เอนอว์

อดีตที่เขาเคยเดินทางข้ามไป
กลายเป็นอนาคตที่เขาเคยคาดหวังไว้ในที่สุด

เวย์เพิงจี้ลวี่

จากใจนักแปล

คุณจะเลือกอะไร ระหว่างอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต นิยายไซไฟ
เนื้อหาแน่นที่ชวนให้สมองแล่นและขบคิดตามตลอดทั้งเรื่อง มาร่วมลุ้น
ร่วมขำ และอาจจะซึ่งจนขอบตาอุ่นในบางครั้งไปพร้อมๆ กับผู้พิทักษ์
หน่วยเจ็ดแห่งโดมท้องฟ้ากับการทำภารกิจสุดโหดในโลกสุดประหลาดที่มี
เส้นเวลาเป็นเดิมพัน รวมถึงร่วมติดตามความสัมพันธ์ของฉิงอวี่ คู่รัก
แสงแดดกับสายฝนผ่านม่านหมอก (ไว้ลุ้นสุด) นี่ไปด้วยกันนะคะ

ธมน

จุดเริ่มต้น

ศักราชขีงหยวน เดือนธันวาคม ปี 1396 หิมะแรก

รถไฟสี่เหลี่ยมเกวี่งข้ามสันเขา เคลื่อนตัวไปยังดินแดนอันกว้างใหญ่
ราวกับมังกรยักษ์ตัวหนึ่ง

ด้านนอกหน้าต่างมีเกล็ดหิมะโปรยปรายไม่ขาดสาย สภาพเมืองที่ดู
ทรุดโทรมซึ่งอยู่ค่อนข้างห่างไกลค่อยๆ ชัดเจนขึ้นในสายตา เสี่ยงประกาศ
ของหญิงสาวที่ฟังไม่มีใครโผล่มาไหนดังขึ้นในห้องโดยสาร “เรียน
ผู้โดยสารที่รักทุกท่าน ขณะนี้ถึงเขตหัวตงแล้ว ผู้โดยสารที่ต้องการลงจาก
รถไฟ กรุณาหยิบสัมภาระของท่านให้พร้อม อย่าเบียดเสียดกัน และทยอย
ลงจากรถตามลำดับค่ะ”

พร้อมๆ กับความเร็วของรถไฟที่ลดน้อยลง ในที่สุดเด็กหนุ่มตรง
หัวมุมซึ่งหมกมุ่นอยู่กับเครื่องเล่นเกมหน้าจอขาวดำก็เงยหน้าขึ้น

ระหว่างทางจากสถานีก่อนมาจนถึงเขตหัวตง คະเนนในเกมเตตริส¹
ของเด็กหนุ่มได้ขึ้นมาจากศูนย์จนถึงสี่แสนกว่า ตัวบล็อกรักที่หล่นลงมาด้วย

---

¹ เกมต่อบล็อกที่ผลิตโดยนักออกแบบชื่ออเล็กซ์ ปายีตโนฟ กติกาคือให้จัดเรียงตัวบล็อกรัก
ทรงเหลี่ยมสี่เหลี่ยมที่วางเรียงกันตามรูปร่างของตัวอักษร โดยจัดระเบียบให้บล็อกเหล่านั้นหล่นลงมาใน
ช่องว่างเพื่อทำลายตัวบล็อกรักที่จะหล่นลงมาอย่างต่อเนื่อง

ความเร็วสูงและการจัดวางอันน่าทึ่งของเขา ทำให้เกมฆ่าเวลาที่ใครๆ ก็รู้จักนี้ ดูเหมือนจะดำเนินต่อไปอย่างไม่มีความจบเมื่ออยู่ในมือของเขา

ตอนได้ยินเสียงประกาศบ่งบอกว่าถึงที่หมาย เด็กหนุ่มเหลือบมองไปนอกหน้าต่างชั่วขณะ และพอกัมน์หน้าลงอีกครั้ง บนหน้าจอเกมก็ปรากฏคำว่า “เกมโอเวอร์” เสียแล้ว

“ว้า!” เป็นผลให้ผู้โดยสารข้างๆ ที่กำลังติดตามเกมของเขาถอนหายใจเบาๆ “น่าเสียดายจัง”

เกมต้องมาจบลงกะทันหันด้วยคะแนนระดับนี้ ทว่าเด็กหนุ่มกลับดูไม่เสียดายเลยสักนิด เจ้าตัวเพิ่งแต่เปิดเครื่องเล่นเกมแล้วใส่ลงในกระเป๋าก็อย่างลวกๆ

ผู้โดยสารที่นั่งอยู่ข้างๆ ออดเอ่ยปากถามไม่ได้ “เจ้าหนุ่ม เคยเล่นได้มากที่สุดกี่คะแนนเหรออ เก่งขนาดนี้ บางทีเธออาจจะทำลายสถิติอะไรทำนองนั้นก็ได้”

หน้าตาของเด็กหนุ่มดูธรรมดาทั่วไป แต่กลับมีดวงตากลมโตดำลึบที่ดูโลบริสุทธ์ “พอๆ กับเมื่อก็ครับ”

ผู้โดยสารที่นั่งข้างกันเสียดาย “ฉันว่าถ้าเมื่อก็เธอไม่หยุดละก็ ต้องได้คะแนนมากกว่านั้นแน่!”

เด็กหนุ่มไม่ใช่คนช่างพูด เขาฟังขณะที่ลูกขึ้นเตรียมลงจากรถและตอบเรียบๆ เพียงว่า “ไม่มีเวลาแล้ว”

เขาก้าวออกจากที่นั่ง สะพายกระเป๋าแล้วเคลื่อนตัวไปทางประตูพร้อมไปกับกลุ่มผู้โดยสารที่จะลงจากรถ

เหล่าผู้โดยสารในตู้รถไฟต่างมาจากทั่วทุกสารทิศ พวกเขาพูดคุยกันหลากหลายสำเนียงด้วยเสียงค่อนข้างดังโหวกเหวก เขาเดินผ่านบริเวณที่นั่งที่เงียบที่สุดในการเดินทางครั้งนี้ กลุ่มปัญญาชนสามสี่คนในเครื่องบินที่ขึ้นรถจากสถานีที่แล้วในเขตหัวหนาน เวลานี้กำลังรวมกลุ่มกันเพื่อหารือเกี่ยวกับกระดานแผนผังบนโต๊ะด้วยเสียงแผ่วเบา หนึ่งในนั้นเป็นชายวัยกลางคนหน้าตาอวบอิม หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น เห็นแล้วรับรู้ได้เลยว่าเป็นผู้นำกลุ่ม

คล้ายกับรู้สึกถึงสายตาของเด็กหนุ่ม หัวหน้าคนนั้นเงยหน้าขึ้นมาด้วยความระแວดระวัง แต่เด็กหนุ่มกลับลงจากรถไปเสียแล้ว

เด็กหนุ่มสวมชุดผ้าฝ้ายสีดำ สะพายกระเป๋าเป้ธรรมดาๆ ภาพแผ่นหลังสูงโปร่งนั้นดูเด่นสะดุดตา

แต่ทันทีที่ลงไปยังซานซาลา เขาก็หายไปใ้ฝูงชนราวกับไม่เคยมีตัวตน

ถ้าหากมีใครบางคนบนรถไฟลองนึกถึงเด็กหนุ่มผู้นี้อีกครั้งก็จะพบว่าตัวเองจำแม้กระทั่งหน้าตาของอีกฝ่ายไม่ได้ด้วยซ้ำ

ศักราชชิงหยวน ปี 1456

[1456.5.13 14:36:40]

พิกัดเวลาที่ปรากฏขึ้นบนระบบฉายภาพเป็นเหตุให้ทุกคนตื่นตัว “กลับมาแล้ว! เตรียมประสาธน์งาน!”

สามวินาทีถัดมา แคปซูลพร้อมด้วยจิวี่ลือที่สวมชุดผ้าฝ้ายสีดำในยุค 90 ปรากฏตัวบนแท่นวาร์ป

แขนกลทำการตรวจสอบผู้เดินทางข้ามเวลา และเข้าไปส่งเครื่องดื่มบำรุงให้ทันที หลังจากเดินทางผ่านกระแสนเวลา ร่างกายจะสูญเสียน้ำหนักมาก จำเป็นต้องได้รับการชดเชยสารอาหารต่างๆ โดยด่วน

จิวี่ลือปลดตัวล็อกนิรภัยแล้วโยนกระเป๋าสะพายของตัวเองลง ก่อนจะรับเครื่องดื่มบำรุงมาดื่มไปสองสามอีก

ใบหน้าจำลองของเขาที่ธรรมดาเสียจนไม่มีจุดเด่นให้จดจำเริ่มสลายไป เผยให้เห็นใบหน้าเดิมที่ดูขาวซีดเล็กน้อย

[ยินดีด้วย คุณสำเร็จภารกิจระดับ B ทั้งหมด 89 ภารกิจ คะแนนในปัจจุบัน : สองดาว]

จิวี่ลือเหลือบมองดูข้อความแจ้งเตือนบนหน้าจอโปร่งใส แล้วเดินออกจากแคปซูลอย่างรู้ความรู้สึกใด

ด้วยเป็นคนพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไร เขาจึงเริ่มอธิบายด้วยน้ำเสียงเย็นชาทันที “เตรียมบันทึกภารกิจ เหตุการณ์เหยียนเซวี่ ปี 1396 เป้าหมายได้ขึ้นรถไฟที่เขตหัวหนานเมื่อวันที่ 13 ธันวาคมของปีเดียวกัน ผ่านเขต

หัวตง ขบวนรถที่ x168 พร้อมเพื่อนร่วมเดินทางจำนวนสี่คน โดยทุกคน เป็นผู้นำหลักในเหตุการณ์เหยียนเซวี่ ซึ่งแตกต่างจากที่บ้านทีกในประวัติศาสตร์ค่อนข้างมาก แนะนำให้ทำการแก้ไข”

สมาชิกในที่มบันทึกลงไปทีละข้อ

ไม่สนว่าจื่อวี่สือยังไม่ทันได้หายใจหายคอ งานเพิ่งเสร็จสิ้นก็มีสมาชิกในที่มเข้ามาบอกว่า “อาจารย์จี้ ผู้การหลินมารอคุณอยู่ด้านนอกอีกแล้ว”

จื่อวี่สือกุมขมับ เรื่องนี้เขาปวดหัวมากกว่าอาการข้างเคียงหลังจากเดินทางข้ามเวลาเสียอีก “มาอีกแล้ว?”

สมาชิกในที่มก็สั่นไม่เข้าค่ายไม่ออก “เขารู้ว่าคุณจะกลับมาเวลานี้เลยมาดักรอได้ครึ่งชั่วโมงแล้ว”

จื่อวี่สือไปเปลี่ยนชุดที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ผู้การสาขาหนึ่งจึงถอดมาดผู้นำและกำลังรอเขาอยู่ด้านนอกตามคาด

“เลี้ยวจี้!” ผู้การหลินเข้ามาตบไหล่เขาพร้อมยิ้มจนตาหยี “ยินดีด้วยนะ! สำเร็จไปอีกหนึ่งภารกิจ เข้าใกล้เป้าหมายไปอีกก้าวแล้วสิ!”

จื่อวี่สือตอบตามมารยาท “ขอบคุณครับผู้การหลิน”

ผู้การหลินตรงเข้าประเฑ็น “คนหนุ่มสาวอนาคตไกล! เป็นยังงี้บ้างตัดสินใจเรื่องไปช่วยงานสาขาเจียงเจิงได้แล้วใช่ไหม”

จื่อวี่สือ “ครั้งก่อนผมบอกคุณไปแล้วนี่ครับว่าไม่ไป”

ผู้การหลินยังคงยิ้ม “เฮ้อ ทำไมคนหนุ่มสาวถึงได้ใจแคบอย่างนี้นะ เธอก็รู้ ชาวลือนะ พอพูดไปพูดมาเนื้อความก็เปลี่ยนไปหมด เธอไม่จำเป็นต้องเสียเวลาในอนาคตเพียงเพราะชาวลือแค่ประโยคเดียวหรอกนะ”

จื่อวี่สือเอ่ยบอกเสียงเรียบ “ไม่มีใครช่วยผมเลี้ยงแมว”

ผ่านไปหลายร้อยปี แต่นิสัยคลังไคล้แมวของคนสมัยใหม่ก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข จื่อวี่สือที่อายุน้อยและตัวคนเดียว ไม่น่าเชื่อว่าจะเลี้ยงแมวไว้ที่บ้านถึงสามตัว

ทุกคนในที่มแอบฟังและแอบพูดกันว่าเหตุผลของอาจารย์จี้ข้างเข้าทำเหลือเกิน ปฏิเสธได้เยี่ยม ปฏิเสธได้เลิศ!

ไม่แปลกที่ทุกคนจะชุ่นเคื่อง สาขาเจียงเฉิงจะรังเกียจกันไปแล้ว
จริง ๆ!

เจียงเฉิงและหนิงเฉิงต่างก็เป็นหน่วยงานภายใต้ระบบบริหารเวลา
ของโดมท้องฟ้าเหมือนกัน แต่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบต่างกัน

ตลอดมาเจียงเฉิงมีหน้าที่รับผิดชอบในการต่อต้านอาชญากรรมหรือ
ภัยพิบัติต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต พวกเขาถูกเรียกว่า “ผู้พิทักษ์” และ
เมื่อจำเป็น พวกเขาจะใช้ยุทธการขั้นเด็ดขาด เพื่อกำจัดผลพวงเลวร้ายที่
อาจเกิดขึ้นแต่เนิ่น ๆ

ส่วนหนิงเฉิงนั้นมีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์น้อยใหญ่ในประวัติศาสตร์
มาตลอด พวกเขาถูกเรียกว่า “ผู้จดบันทึก”

หมายความว่าพวกเขาเพียงแต่จดบันทึกประวัติศาสตร์เท่านั้น ไม่
ยื่นมือเข้าไปแทรกแซงเด็ดขาด กระทั่งไม่จำเป็นต้องพกปืนด้วยซ้ำ

หนึ่งสัปดาห์ก่อน ผู้พิทักษ์ที่รับหน้าที่สังเกตการณ์คนหนึ่งในหน่วยไหน
สักหน่วยของสาขาเจียงเฉิงได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการปฏิบัติการกิจ
ประจวบกับภายในทีมกำลังจะมีการกิจใหม่พอดี จึงเป็นเหตุให้ขาดสมาชิก
คนสำคัญไปหนึ่งคน

ระบบการทำงานของโดมท้องฟ้า ทุกคนต่างมีตำแหน่งหน้าที่เป็นของ
ตัวเอง แต่ละหน่วยไม่มีทางดึงกำลังคนมาเสริมทัพได้ในทันที การที่จู่ ๆ จะ
หาผู้สังเกตการณ์ที่มีความสามารถรอบด้านสักคนนั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย
และเบื้องบนก็นึกขึ้นได้ว่าสาขาหนิงเฉิงมีบุคลากรเบอร์หนึ่งที่สามารถโยกย้าย
ได้ชั่วคราว เลยออกคำสั่งให้ย้ายเจ้าตัวไปยังสาขาเจียงเฉิง

จื่อวี่ลือมีชื่อเสียงโด่งดังในโดมท้องฟ้า และมีข่าวลือไม่น้อย

ว่ากันว่าเขามีความจำเป็นเลิศ เป็นเด็กเนิร์ดที่กระหายในความรู้
นี้มันยุคสมัยไหนแล้ว แต่ในบ้านของเขากลับยังมีหนังสือที่ทำจากกระดาษ
กองระเนระนาดเต็มห้องจนไม่มีแม้แต่ที่ที่จะให้วางเท้า

บ้างก็ว่าเขาหน้าตาสดใสเปล่งปลั่ง ร่างกายบอบบาง เป็นผู้ชายตัวโต
ที่แม้แต่ฟาวชดน้ำยังไ้รื้อแรงที่จะเปิด

บ้างก็ว่าเขาขี้กลัว ไม่กล้าอยู่ในกรมคนเดียวตอนกลางคืน แถมยัง

ได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ทั้งทั้งสาขาหนึ่งจึงมีเขาเพียงคนเดียวที่ไม่เคย
เข้าเวรกะกลางคืน

...

อะไรต่างๆทำนองนี้

ดังนั้นหัวหน้าหน่วยผู้ที่ต้องการกำลังคนในสาขาเจียงเจียงจึงไม่พอใจ
และปฏิเสธต่อหน้าทุกคน “เรื่องบ้าอะไร เบื้องบนแยกแยะผู้ชายแมนๆ
ที่ต่อสู้เป็นไม้ออกหรือไง พวกเราจะออกไปเผชิญอันตราย ไม่ได้ต้องการ
อัจฉริยะที่อ่านหนังสือเร็วแบบควอนตัมได้!”

เพียงไม่นาน คำพูดนี้ก็ลอยข้ามน้ำข้ามทะเลมาเข้าหูของจ้าววีลือ

จ้าววีลือตอบกลับคำสั่งย้ายทันทีว่า “ไม่ไปแล้ว

ผู้นำจึงกระวนกระวายเหมือนมดบนกระต๊อร้อน

ผู้การหลินเอ่ยเสียงเข้ม “ให้ตายสิ ก็แค่แมวสามตัวไม่ใช่หรือไง!
พามาที่กรม คนในกรมจะช่วยเลี้ยง! ปลาแห้งวันละสามมื้อ เมาไม่ให้อ้า
เลยสักมื้อ!”

กลุ่มคนที่อยู่หลังประตู “???”

จ้าววีลือ “ผมไม่เคยชินกับอาหารแปลกถิ่น”

ผู้การหลิน “ฉันจะจัดสินค้าท้องถิ่นของหนึ่งเจียงไปให้หนึ่งคันสเปซหรัค
เลย! อยากได้อะไรก็มีทั้งนั้น!”

จ้าววีลือ “ผมไม่เคยชินกับคนแปลกหน้า”

ผู้การหลิน “นายสนใจแค่เรื่องปฏิบัติภารกิจก็พอ ไม่จำเป็นต้องไปคิด
ทำความเข้าใจพวกไม่รู้หนังสือที่ชอบสบประมาทคนอื่นพวกนั้นหรอก!”

จ้าววีลือขยับริมฝีปากบางเฉียบ “ผมเป็นเกย์”

ทุกคนที่อยู่หลังบานประตู “!!!”

ผู้การหลินเหมือนโดนสายฟ้าฟาดกลางแสงหน้า “เสี่ยวจี้ เสี่ยวจี้
เธอ...”

จ้าววีลือปล่อยหมัดเด็ดออกมาหนึ่งๆ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
“การไปที่ที่สัดส่วนเพศชายเพิ่มสูงลิ่ว ผมกลัวว่าจะควบคุมความรู้สึกของ
ตัวเองไว้ไม่อยู่จนพัฒนาไปเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่พึงประสงค์แล้วไปทำลาย

ความปรองดองในสาขาเจียงเจิงเซ้า”

ไม่รอให้หัวหน้าที่ได้โน้มน้าวอีก จื่อวีลือผู้สุขุมเยือกเย็นก็พยักหน้าส่งอีกฝ่าย แล้วหมุนตัวเดินจากไปด้วยความนอบน้อม

เก็บซ่อนความสามารถและชื่อเสียงเรียงนาม

จู่ๆ ผู้การหลินก็เอ่ยปากอีกครั้ง “เลี้ยว เลี้ยวจีเอ้ย”

ไม่ว่าอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นหัวหน้าเขา และเป็นเพื่อนเก่าเพื่อนเก่าของพ่อเขาอีกด้วย

จื่อวีลือจำต้องหยุดฝีเท้าแล้วหันกลับมาอย่างช่วยไม่ได้ “ผู้การ”

สีหน้าของผู้การหลินดูแปลกไป ทว่าสมกับเป็นผู้หน้าที่เคยผ่านโลกมามาก เขาสามารถกลับมาสวมมาดผู้นำแล้วกลับคำได้ “จิ้งก็ดีเลย เรื่องนั้นยังไม่ต้องเป็นห่วง หัวหน้าหน่วยแข่งขังคนนั้นเขา...เกลียดเกลียดสุดๆ มิหน้าซ้ำ...พวกเขายังเกลียดเกลียดกันทั้งหน่วยเลยด้วย”

จื่อวีลือ “...”

จื่อวีลือแห่งหนึ่งจึงมาแล้ว

ชาวนั้นแพร่สะพัดไปทั่วสาขาเจียงเจิงอย่างรวดเร็วและทำให้เกิดความโกลาหล

ภายในลานฝึกซ้อมไฮโลแกรม² สมาชิกในทีมที่เกี่ยวข้องแสดงความกังวลอย่างมาก

“มาจริงหรือ! จิตใจแข็งแกร่งชะมัด!”

“มาจริงๆ! เมื่อกัฉันมองเห็นจากไกลๆ หน้าตาดีสุดๆ ใบหน้าเอยนวลอีกเลย อย่างกับดารานะ”

ทุกคนมองหน้ากัน อุตส่าห์หาอยู่นานสองนาน ดันได้พวกหน้าตาดีแต่ไร้ประโยชน์มาซะงั้น

สมาชิกที่อายุน้อยที่สุดในหน่วยเอ่ยพลอบเพื่อนร่วมทีม “เอาน่าไม่เป็นไรหรอก พวกเราต่อสู้เป็นก็พอแล้ว อย่างมากพอถึงเวลาก็แค่คอย

² ภาพเสมือนสามมิติที่เกิดขึ้นจากการฉายภาพสองมิติ โดยอาศัยหลักการการแทรกสอดของแสง

คุ่มกันนิดหน่อย กลับมาก็ยังพอมีผลงานส่งให้เบื้องบนได้”

“เหอะ อย่าพูดแบบนี้ต่อหน้าหัวหน้าซึ่งเชียวนะ นายลีมเหล้าวี่แล้วหรือไง”

“คนคนนี้จะเหมือนกับเหล้าวี่ได้ยังไง”

“อย่างน้อยเหล้าวี่ก็เคยได้รับการฝึกพิเศษมาก่อน”

เหล้าวี่ซึ่งเป็นผู้สังเกตการณ์ในที่นี้ได้รับบาดเจ็บสาหัสในกองทัพตอนนี้ยังคงนอนไม่ได้สติอยู่ที่โรงพยาบาล

“ถึงอย่างนั้นก็ไม่เห็นจะต้องมองโลกในแง่ร้ายเกินไปเลยนี่ พวกพี่พูดเองไม่ใช่หรอ อย่างน้อยเขาก็หน้าตาดีจริง ๆ เวลาเห็นจะได้เจริญหูเจริญตา เป็นข้อดีไม่ใช่หรือไง”

“ข้อดีกับผีสิ นายรู้ไหมว่าทำไมจู่ ๆ หมอนั้นถึงได้ย้ายมา”

“เพราะจะได้พิชิตภารกิจระดับ A กับพวกเราไปแบบสบาย ๆ แล้วเลื่อนขั้นดวงนั้นแหละ”

“กับผีสิ” ใครบางคนพูดแทรกขึ้นมาด้วยความโมโห “บอกว่าเขาไม่มีความสามารถในการต่อสู้ เขาไม่มา บอกว่าเขาดูดีแต่ไร้ประโยชน์ เขาไม่มา แต่พอบอกว่าพวกเราทั้งทีมเกลียดเกลียด เขาดันมา ไม่รู้ว่าไอ้หมอนี้อยากมาปะทะกับพวกเราซึ่ง ๆ หน้าหรือว่าอยากมาบริหารเสน่ห์ของตัวเองกันแน่!”

ทุกคนอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

“เชี่ย” ก่อนจะพากันสบถคำหยาบ

สำหรับเหล่าทหารโหดที่นิสัยตรงไปตรงมากลุ่มนี้แล้ว ผู้ที่จะมาคล้ายกับเป็นภัยพิบัติใหญ่หลวงก็ไม่ปาน

เจ้าของดวงตาขึ้นเดียว ทรงผมสลิกินเฮดคนหนึ่งกลุ่มออกกลุ่มใจอย่างจริงจัง “จบกัน ส่วนใหญ่คนพวกนี้ไม่เลือกชะด้วย ถ้าเกิดชอบฉันขึ้นมาจะหาไง ทายาทเพียงคนเดียวของตระกูลสามชั่วรุ่น...”

ยังไม่ทันขาดคำ ท้ายทอยของชายหัวเกรียนก็เจอมะเหงกเขกแรง ๆ ไปหนึ่งที

แล้วเสียงคันทูของชายหนุ่มคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านหลัง “เมื่อเช้าลีมส่งกระจกก่อนออกจากบ้านหรือไง”

ชายหนุ่มที่เพิ่งก้าวเข้ามาในห้องฝึกซ้อมหน้าตาหล่อเหลา คิ้วเรียวยาว
ท่าทางดูดันราวคมดาบที่เคยผ่านการแซ่ในน้ำแข็ง

เขารูปร่างสูงใหญ่ ชุดรบสีดำขับให้เห็นเค้าโครงร่างอันสมบูรณ์แบบ
บวกกับช่วงขายาวกระฉับกระเฉง ให้ความรู้สึกลำเกรงขามอย่างไม่อาจ
มองข้าม

ชายหัวเกรียนกุ่มศีรษะ ทำหน้ารำให้ “หัวหน้าซ่ง”

ทุกคนหัวเราะลั่น

ซ่งจึงหลานกวาดสายตาไปรอบ ๆ นัยน์ตาสีเข้มเหมือนบ่อน้ำลึกล้ำ
เย็นยะเยือก ทว่าเจือแววดุดันอย่างไม่ปิดบัง

เขาเปิดปากอีกครั้ง เพียงแต่เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเนียน “หมอนั่น
อยู่ที่ไหน”

ตอนนี้คนที่พวกเขาเอ่ยถึง อยู่ที่บ้านพัสดุไหมห้องฟ้า โดยมีผู้การมาต้อนรับด้วยตัวเอง

เมื่อซ่งฉิงหลานทราบเรื่องก็หมุนตัวเดินไปยังบ้านพัสดุทันที ชายหนุ่มร่างสูง ช่วงขายาว เคลื่อนไหวรวดเร็วกว่าสายลม เพียงไม่กี่ก้าวก็ลอดผ่านทางเดินเข้าไปในห้องขนส่งแคปซูล

“หัวหน้าซ่ง!”

“เฮ้ย หัวหน้าซ่ง!”

ตลอดทางทุกคนต่างมองเขาด้วยสีหน้าปกติ ทว่าปากันส่งเสียงทักทายด้วยความรู้สึกคล้ายกับมีภูเขไฟกำลังจะปะทุจากร่างฉกรรจ์ของอีกฝ่าย

เพียงไม่นานข่าวซุบซิบนี้ก็กระจายไปทั่วโคราชภายใน ต่างพูดกันว่าหัวหน้าซ่งกำลังจะขับไล่ใครบางคนออกไปอย่างเป็นทางการ

ไม่กี่นาทีถัดมา ซ่งฉิงหลานก็ลงไปถึงชั้นใต้ดิน

[ยินดีต้อนรับซ่งฉิงหลานกลับสู่โดมห้องฟ้า]

ประตูห้องโดยสารเลื่อนออกไปสองฝั่ง เสียงอิเล็กทรอนิกส์ของหญิงสาวยังคงนุ่มนวลเช่นเดียวกับก่อนออกปฏิบัติภารกิจทุกครั้งก่อนหน้านี้

กว่ายี่สิบปีแล้วที่ทีมศึกษาค้นคว้าของจักรวรรดิได้ล่วงรู้ความลับของ

การเดินทางข้ามเวลา และพัฒนาจนกลายเป็นสมাপันธ์บริหารจัดการเวลา เหมือนอย่างทุกวันนี้ ทั้งยังมีสาขาแยกย่อยในประเทศต่าง ๆ ทว่าที่นี้ยังคงเป็นกองบัญชาการใหญ่ของโดมห้องฟ้า ลึกลงไปได้ดินสองพันเมตร ผู้คนมากมายหลายพันกำลังทำงานอยู่ในที่แห่งนั้น ได้ดินที่มีดมิตจะสว่างไสว ตลอดไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน เมื่อใดก็ตามที่ได้เห็นภาพนี้ล้วนชวนให้เกิดความรู้ลึกลับสิ่งนั้น

ซึ่งจึงหลานออกจากห้องรับส่งแคปซูลแล้วเดินต่ออีกสองสามนาที่ก็มาหยุดอยู่ตรงผนังสีขาวแห่งหนึ่ง เขากดเบา ๆ ก่อนจะดันประตูลงหนอย่างแรง “ปัง!”

คนในห้องต่างหันไปมองเขาด้วยความตกใจ

ใครคนหนึ่งยืนอยู่ข้างกายผู้นำหญิงวัยกลางคน

โดมเรืองแสงครึ่งวงกลมขนาดใหญ่ที่อยู่นอกหน้าต่างบานสูงจรดพื้น กลายเป็นฉากหลัง ราวกับธารดาราในจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล

ผู้ที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างสวมเสื้อสีดำสีขาวกับกางเกงสแล็คสีดำเรียบ ๆ ทำให้เห็นเอวบางเด่นชัด ดูสะอาดสะอ้านและสูงส่งฯ ชวนให้นึกถึงต้นสนริมทะเลสาบน้ำแข็ง

ท่ามกลางแสงไฟพร่างพราว สีผิวของชายคนนั้นดูขาวผ่องเป็นพิเศษ จมูกโด่งเป็นสันรับกับคิ้วและดวงตาแวววาวอย่างพอเหมาะพอดีไปทุกส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ริมฝีปากทรงสวยนั้นช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้ใบหน้าเฉยชา ดูมีสีสันและมีชีวิตชีวาขึ้นในทันที

แบบที่เห็นแล้วยากจะลืมเลือน

วินาทีที่เห็นคนคนนั้น ซึ่งจึงหลานพลันนึกถึงคำพูดที่สมาชิกในที่มคุยกกันในห้องฝึกซ้อมโดยไม่รู้ตัว

“บอกว่าเขาไม่มีความสามารถในการต่อสู้ เขาไม่มา บอกว่าเขาดูดีแต่ไร้ประโยชน์ เขาไม่มา แต่พอบอกว่าพวกเราทั้งทีมเกลียดเกลียด เขาดันมาไม่รู้ว่ไอ้หมอนี่อยากมาปะทะกับพวกเราซึ่ง ๆ หน้าหรือว่าอยากมาบริหารเสน่ห์ของตัวเองกันแน่!”

“ไม่เคยปะทะอีกแล้วนะ!” ผู้การวังโมโห “ฉันว่าทั่วทั้งโดมห้องฟ้า

มีแค่เธอคนเดียวที่เอาแต่เพิกเฉยกฎอยู่ตลอด!”

ซังฉิงหลานเก็บความคิดกลับมา แล้วก้าวยาวๆ เข้าไปด้นในโดยไม่พูดอะไร

เขาไม่ได้รู้สึกสำนึกผิดเลยสักนิด - ยิ้มยกมุมปากโดยไม่แคร์อะไรทั้งสิ้น “ได้ยินว่าสมาชิกคนใหม่มาถึงแล้ว ผู้การวังจะไม่แจ้งให้พวกเรา มาทักทายหน่อยหรือครับ”

ซังฉิงหลานกล่าวจบก็เบนสายตาไปยังชายหนุ่มคนนั้นพลางเอ่ย “ที่ปรึกษาจี้”

น้ำเสียงของเขาแผ่วแว่วข่มก้นอยู่ในที่

คนตรงหน้ามาจากหิ้งเจิง เป็นผู้จัดบันทึกที่เคยทำภารกิจเพียงระดับ B เท่านั้น เขาเข้ามาอยู่หน่วยผู้พิทักษ์ด้วยตำแหน่งที่มีชื่อว่่าที่ปรึกษาพิเศษ

ซังฉิงหลานส่งสายตาดูแคลนและจับสังเกตอย่างเปิดเผย

จ้าววีลือที่เพิ่งมาถึงกลับไม่เกรงกลัวและไม่หลบเมื่อปะทะกับสายตาของซังฉิงหลาน ทั้งยังประสานสายตากับอีกฝ่ายเงิบๆ เหมือนไม่รู้ว่่าผู้ที่มาคือใคร และไม่แม้แต่จะพูดอะไรสักคำ

บรรยาการคพลันหยุดนิ่งไปชั่วขณะ

ปฏิกิริยาตอบกลับของผู้มีการศึกษาดูสงบบราบเรียบแต่เพียงภายนอก ทว่าความเป็นจริงกลับมีกลิ่นไต้่น้ำที่โหมซัดสาดซ่อนอยู่ภายใน

มีหรือที่ผู้การวังจะไม่รู้ถึงว่่าความไม่ลงรอยกันระหว่างคนทั้งคู่ ทั้งที่ยังไม่เคยเจอกันด้วยซ้ำ ไม่ทันไรคนของเธอก็สร้างว่่ามุ่นเคืองให้อีกฝ่ายเสียแล้ว สุดท้ายแล้ว ไม่ใช่ผู้นำของเจ้าพวกนี้หรือไงที่ต้องคอยตามล้างตามเช็ด

“ฉันพาที่ปรึกษาจี้มาเยี่ยมชมฐานทัพ ไม่รู้เลยว่าเธอใจร้อนขนาดนี้” ผู้การวังแสวงทำเป็นว่่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น และกล่าวแนะนำอย่างอ่อนโยน “ที่ปรึกษาจี้ นี่คื่หัวหน้าหน่วยเจ็ดสาขาเจียงเจิงของเรา และเป็นหัวหน้าหน่วยที่อายุน้อยที่สุดแต่มีศักยภาพมากที่สุดคนหนึ่งในระบบโดม ท้องฟ้าของเราด้วยเช่นกัน เขาผ่านภารกิจระดับ A มาแล้วสิบสองภารกิจ และได้ศทหนึ่งดาวตั้งแต่อายุยังน้อย ขอแนะนำอย่างเป็นทางการ เขาชื่อ

ซ่งฉิงหลาน พวกเธอคงยังไม่เคยเจอกันใช่ไหม”

จ้าววีลือประหลาดใจเล็กน้อย เขาเก็บสายตากลับมา เอ่ยทวนคำถามพยางค์นั้นอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว “ซ่ง...ฉิงหลาน?”

เสียงของคนร่างบอบบางเบามาก ทั้งลุ่มเสียงก็น่าฟัง เป็นเสียงที่ซ่งฉิงหลานคาดการณไว้

บางทีคนที่ทำงานนั่งโต๊ะคงจะมีน้ำเสียงใกล้เคียงกันกระมัง

ผู้การวังเอ่ยพร้อมยิ้มตาหิ “ฉิง แสงอาทิตย์ยามรุ่ง หลาน ไอ่หมอกในหุบเขา ได้ยินที่แรกเหมือนเด็กผู้หญิงเลยใช่...”

ซ่งฉิงหลานขัดจังหวะ ทำหน้าไม่สบอารมณ์ “ผู้การวัง”

จ้าววีลือเหมือนไม่ได้ยินคำหยอกเย้า นั้น เขาคลายหัวคิ้วที่ขมวดมุ่นอย่างรวดเร็วยพร้อมเอ่ย “ความจริงผมเคยเจอกับหัวหน้าซ่งแล้วครับ”

ผู้การวังสนใจใครรู้ “โอ...เมื่อไหร่กัน”

น้ำเสียงน่าฟังของจ้าววีลือเอื้อนเอ่ยต่อ “วันที่ 14 ตุลาคมเมื่อสามปีก่อน ผมเคยเข้าร่วมชั้นเรียนของโดมท้องฟ้าที่สาขาเจียงเฉิงจัดขึ้น ซึ่งเป็นชั้นเรียนของคุณด้วย คราวนั้นหัวหน้าซ่งก็อยู่ในห้องเรียนเหมือนกัน เพียงแต่ตอนนั้นต่างฝ่ายต่างไม่รู้จักกัน”

คราวนี้ผู้การวังถึงกับตกใจ “น่าแปลก ทำไมฉันถึงไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเด็กหนุ่มแบบเธอเลย”

อย่าว่าแต่ผู้การวังเลย ซ่งฉิงหลานเองก็จำเรื่องนี้ไม่ได้เช่นกัน

พูดตลกไปได้ ใครจะมีเวลาวางไปจำว่าเมื่อสามปีก่อนเคยเจอใครบ้าง

จ้าววีลือย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้นได้อย่างง่ายดายราวกับว่าเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน “สถานที่บรรยายค่อนข้างใหญ่ และที่นั่งของผมก็อยู่ทางด้านหลัง คุณจำไม่ได้ก็เป็นเรื่องปกติครับ วันนั้นคุณสวมชุดกระโปรงสีฟ้าประดับต่างหูไข่มุกบาร็อก ผมสันกว่าตอนนั้นนิดหน่อย ตอนบรรยายคุณเปลือยเท้าแวเซรามิกแตก หลังจากนั้นเลยเปลี่ยนเป็นเท้าเคลือบ ยังจำได้ไหมครับ”

ผู้การวังพยักหน้าหงิกๆ อย่างนี้ก็ขึ้นได้ “จำได้ จำได้!”

จ้าววีลือพูดต่อ “ตอนนั้นหัวหน้าซ่งนั่งอยู่ตำแหน่งที่เก้าทางด้านซ้าย

ของแถวที่สาม โตเรียนสองคาบ แถมตอนบ่ายยังออกก่อนเวลาด้วย”

ซึ่งชิงหลานฟังมาถึงตรงนี้ก็อดพูดขึ้นไม่ได้ “คุณจำผมได้แม่นเสียวะ เตรียมเอาไปรายงานเบื่องบนหรือไง”

จ้าววีลือหันไปมองซึ่งชิงหลาน นัยน์ตาใสสะท้อนเงาของอีกฝ่าย “ผมแค่บังเอิญจำทุกคนที่นั่นในวันนั้นได้ก็เท่านั้น”

ซึ่งชิงหลานเกือบจะลืมไปแล้วว่า หนึ่งในชาวเรือของที่ปรึกษาจี้ผู้นี้ที่สละชีพเพื่อโดมทองฟ้าคือเขาเป็นพวกความจำดีกว่าคนปกติ

ซึ่งชิงหลานพูดอย่างแผ่วเบา “ที่ปรึกษาจี้ ผมเคยได้ยินมาว่า คนที่ความจำดีมักเจ้าคิดเจ้าแค้น”

จ้าววีลือตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน “ก็ไมขนาดนั้น แล้วแต่สถานการณ์”

ผู้การวังพูดโกล่เกลี่ย “เคยเจอกันก็ดีแล้ว เสียวซ่งนะเลือดร้อนไปหน่อย นิสัยตรงไปตรงมา บทจะตำหนิก็มัวให้หน้าสมาชิกในทีมเหมือนกัน เรื่องสั่งสอนจนคนอื่นร้องไห้ต่อหน้าสาธารณะก็เคยทำมาแล้ว ฉันได้ยินจากผู้การหลินว่าที่ปรึกษาจี้เป็นคนอัธยาศัยดี ใจกว้าง แต่ตอนนี้เข้ามาอยู่ในทีมแล้ว เธอไม่ต้องสนใจเรื่องให้เกิดริษยาจนตัวเองต้องอึดอัดใจนะ”

จ้าววีลือไม่ใช่คนวางฟอร์ม เขาตอบกลับไป “คุณสบายใจได้ครับ ขอแค่เป็นร่วมงาน ผมจะให้ความร่วมมือทุกอย่าง”

ซึ่งชิงหลานแค้นหัวเราะเสียงเบาเหมือนไม่ใส่ใจ “ก็ดี”

หลังพูดคุยกั๊วะเพะระกันต่อเล็กน้อย ผู้การวังก็เอ่ยเข้าเรื่อง “ภารกิจจะมีขึ้นในสัปดาห์หน้า ตั้งแต่พຼ່ງนี้เป็นต้นไปให้ที่ปรึกษาจี้ติดตามเสียวซ่งเพื่อทำความคุ้นเคยกับสมาชิกในทีมและสภาพแวดล้อมในที่ทำงานก่อน ด้านลานฝึกซ้อมมีเครื่องมือเครื่องมือมากมายและมีระบบจำลองการต่อสู้พิเศษให้ ได้ยินว่าที่ปรึกษาจี้เคยอยู่กองทัพอจักรวรรดิมาก่อนด้วยใช่ไหม”

ซึ่งชิงหลานเลิกคิ้ว ไม่ค่อยเชื่อเท่าไรนัก

เป็นไปดังคาด จ้าววีลือพิสูจน์ว่าความคิดของอีกฝ่ายนั้นถูกต้อง “ตอนอยู่ในกองทัพบกก็รับผิดชอบงานเอกสารเหมือนกันครับ อยู่แค่สองเดือน”

ท่าทางไม่แข็งกร้าวแต่ก็ไม่อ่อนข้อนั้นทำให้ซึ่งชิงหลานที่เติบโตมาในกองกำลังพิเศษอยากจะหัวเราะ

เจ้าคนผอมบางแบบนี้จะสามารถไปเป็นด่านหน้าได้หรือ

ผู้การวังพยักหน้า “ถึงแม้ว่าผู้สังเกตการณ์ไม่จำเป็นต้องมีทักษะด้านการต่อสู้มากนัก แต่ก็สามารถฝึกซ้อมได้ตามสมควร ปีนี้นักกรมได้คัดเลือกนักเรียนกลุ่มใหม่เข้ามา จะมีคาบเรียนวิชาเฉพาะทุกช่วงเช้า ที่ปรึกษาจี้ก็ไปลองฟังดูได้”

“มาแล้ว!”

“ออกมาแล้ว!”

“เร็ว ๆ มีวางมวยกันหรือเปล่า”

“ผู้การวังเขวี้ยงแก้วอีกหรือเปล่า”

รอบ ๆ หน้าจอมอนิเตอร์มีคิระะมากมายมุงล้อม บนทางเดินเองก็มีหลายคนชะโงกคิระะมาเยี่ยม ๆ มอง ๆ เช่นกัน

ประตูห้องรับส่งแคปซูลเปิดออก ผู้ที่ก้าวออกมาเป็นคนแรกคือผู้การวังที่อยู่ในรองเท้าส้นสูง ดูจากทิศทางเธอคงจะกลับไปห้องทำงาน

จากนั้นซึ่งจึงหลานก็เดินออกมา ตามด้วยจี้วี่ลือ

ความสูงของคนทั้งคู่ต่างกันกว่าครึ่งคิระะ คนหนึ่งดูองอาจ ส่วนอีกคนดูสง่างาม

ท่าที่เกียจคร้านในการต้อนรับลูกทีมคนใหม่ของซึ่งจึงหลานแทบจะสัมผัสได้ผ่านหน้าจอมอนิเตอร์ เขาอาศัยรูปร่างสูงใหญ่เดินไปบนเส้นทางอันคุ้นเคยด้วยความรวดเร็ว สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น ที่ปรึกษาจี้ดูเป็นผู้ดีตามที่คาดไว้ เขาก้าวยาว ๆ เดินตามหลังซึ่งจึงหลานอย่างไม่เร่งรีบแต่ก็ไม่เชื่องช้า ดูเป็นธรรมชาติ

ทั้งสองคนเดินไปยังลานฝึกซ้อมโดยไม่พูดกันเลยตลอดทาง ในหัวของทุกคนก็คิดเรื่องมากมายคำถามมากมาย

จบ จบแค่นี้หรือ

ซึ่งจึงหลานยอมรับง่าย ๆ แบบนี้เนี่ยนะ

แล้วที่บอกว่าสาขาเจียงเจิงจะต้องนองเลือด ให้เขาเก็บกระเป๋าคอตกากลับไป มาทางไหนก็เล่กลับไปทางนั้นละ

เมื่อเห็นทั้งสองคนกลับมาด้วยกัน บรรดาเพื่อนร่วมทีมในห้องซ้อมก็เล็กน้อย นี่มันหมายความว่ายังไง

ซึ่งจึงหลานไปยืนบริเวณพื้นที่โล่งด้านหน้าด้วยท่าที่ไม่สนใจแล้วปรบมือเรียกพวกเขามารวมตัว “มา จะแนะนำให้ทุกคนรู้จัก นี่คือเพื่อนร่วมงานที่หนึ่งซึ่งส่งมาชั่วคราว และจะบรรลุมารกิจในครั้งนี้ไปพร้อมกับพวกเรา เขาจะรับหน้าที่เป็นผู้สังเกตการณ์ในทีม เรียกสั้นๆ ว่าที่ปรึกษาพิเศษ ที่ปรึกษาจี้จี้วี่ลือ”

ต่อหน้าผู้พิทักษ์รูปร่างสูงใหญ่ที่ฮอว์โมนเพศชายพล่งปลานกลุ่มนี้ จี้วี่ลือในชุดเสื้อยืดสีขาวดูบอบบางไปถนัดตา เปรียบเสมือนกระต่ายสีขาวตัวน้อยที่พลัดหลงเข้ามาในกลุ่มสิงโต ดูอ่อนแอชวนให้รังเกียจ

แต่สายตาของจี้วี่ลือกลับสงบนิ่ง ไม่มีท่าทีประหม่าแม้แต่น้อย เจ้าตัวเปิดปากเอื้อนเอ่ย “สวัสดีครับทุกคน”

“นี่ตัวแหวิน โจวหมิงเซวียน หลี่ฉุน แล้วก็ฝาดเผดทั้งเล่กับทั้งฉี” ซึ่งจึงหลานแนะนำทีละคน “มีหน้าที่ควบคุมอุปกรณ์ กลไก แนวหลัง รวมถึงปิกซายและชาวตามล่าดับ ก่อนหน้านั้นในทีมมีผู้สังเกตการณ์หนึ่งคน แซ่อวี ตอนนี้คุณจะได้รับช่วงต่องานของเขาชั่วคราว”

สมาชิกในทีมที่แปลกหน้าต่างสวมเครื่องแบบแบบเดียวกัน นอกจากใบหน้าแล้วก็ไม่มีจุดเด่นใดๆ ให้จดจำอีก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงฝาดเผดคู่หนึ่งที่อยู่เหมือนกันราวกับแกะ

แต่ซึ่งจึงหลานพูดเร็วมาก ไม่รู้ว่าจงใจกลั่นแกล้งหรือว่าเพียงแค่ทำแบบขอไปที

จี้วี่ลือกลับแค่พยักหน้าเท่านั้น ไม่มีใครรู้เหมือนกันว่าเขาทำได้หรือเปล่า

ซึ่งจึงหลานไม่ให้เวลาอีกฝ่ายได้พักหายใจ เขาออกคำสั่งต่อทันที “เหล่าตัวแหวิน งานของนายกับของผู้สังเกตการณ์มีความเกี่ยวข้องกัน นายพาเขาไปทำความเข้าใจงานของผู้สังเกตการณ์ก่อน”

ตัวแหวิน “หา? เร็ว เร็วขนาดนี้เลยหรอ”

ตามเหตุผลแล้ว ควรจะพาอีกฝ่ายเดินชมแต่ละแผนก หรือพูดให้ดูดี

ก็คือให้คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมก่อนไม่ใช่หรือ

ซ่งฉิงหลาน “เวลาไม่ค่อยทำ ทำไม่นานไม่คิดว่าการเข้าร่วมจัดอันดับภารกิจครั้งหน้ามันเร็วเกินไปบ้างล่ะ”

ตัวนเหวิน “รับทราบ!!”

ถ้าไม่ได้ตามอดคงมองออกว่าซ่งฉิงหลานไม่คิดจะไว้หน้าที่ปรึกษาผู้ซึ่งมาใหม่เลย

จื่อวี่ลือดูเหมือนไม่ได้ขัดข้องอะไร เขาเดินไปพร้อมกับเหล่าตัวนอย่างให้ความร่วมมือ

บางที่เขาเองก็คงไม่คิดจะปะทะกับซ่งฉิงหลานเหมือนกัน

เมื่อพวกเขาเดินไปไกลแล้ว ท่าทางของซ่งฉิงหลานก็กลับมาเหมือนปกติ เขาเลิกคิ้ว “มองอะไรกัน แต่ละคนตาจะถลนออกมาอยู่แล้ว ดูท่าทางพวกนายสิ”

“ลูกพี่ นี่มันสวยของแท้เลยนะ!”

“แต่ก่อนเคยคิดว่าคำว่าสวยไม่เหมาะกับผู้ชาย ตอนนี้นั้นคิดว่าเหมาะสมมากเกินไปแฮะ”

“กินอาหารเหมือนกัน เป็นคนเหมือนกัน ทำไมเขาถึงได้หน้าตาดีขนาดนั้น ขนาดเมื่อกี้ยังใกล้กันแค่นี้ ฉันยังมองไม่เห็นรูปขมขบนหน้าเขาลักธู ผิวดีสุดๆ”

ชายหัวเกรียนดวงตาริเล็กที่ก่อนหน้านี้ถูกซ่งฉิงหลานเขกหัวไปนั้นก็คือโจวหมิงเซวียน เขายังเอ่ยคร่ำครวญ “ให้ตายสิ ฉันมันไปเองคนเดียว คนอย่างเขาไม่ขายตาเลฉันทรอก”

“นายเสียตายหรือไง” ซ่งฉิงหลานยกเท้าเตะไปหนึ่งที่ “ตอนนี้ไม่ห่วงเรื่องเป็นทายาทคนเดียวของตระกูลแล้วหรือ”

โจวหมิงเซวียนหัวเราะเหะๆ

“ลูกพี่ พวกเราจะรับเขาเข้ามาจริง ๆ หรือ”

“แค่มองก็รู้ว่าอ่อนปวกเปียก นอกจากหน้าตาดีก็ไม่มีประโยชน์สักอย่าง!”

“ผมคิดว่าหัวหน้าจะต่อต้านเสียอีก นี่ดูไม่ใช่สไตล์ของหัวหน้าเลย”

ซึ่งจึงหลานเล่าแผนการของตัวเองทันที

ก่อนเอ่ยสรุปในตอนท้าย “มีคำสั่งลงมาแล้ว และเขาก็มาถึงที่นี่แล้ว หรือก็คือคิดจะเปลี่ยนตัวก็สายไปแล้ว สองสามวันนี้พวกนายก็ยอมพาเขาไปก่อน ถ้ามีอะไรไว้รอออกไปแล้วค่อยว่ากัน สรุปคือ อย่าทำอะไรแผลงๆ มากนัก เป้าหมายมีเพียงอย่างเดียวคือทำภารกิจให้สำเร็จอย่างปลอดภัย!”

ทุกคนขานรับพร้อมเพรียง “รับทราบ!”

สมาชิกในทีมแยกย้ายกันไป

ซึ่งจึงหลานเริ่มนึกถึงชั้นเรียนเมื่อสามปีก่อนโดยไม่รู้ตัว ทว่าเขาจำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการโตดเรียนหรือออกก่อนเวลา... ใ้ว่าเขาเคยทำน้อยครั้งเสียเมื่อไหร่

ความจำของคนคนนี้...หากให้พูดจริงๆ ละก็ อาจจะพอนับว่าเป็นข้อดีได้บ้างกระมัง

หลายวันถัดจากนั้น ช่งฉิงหลานไม่ได้เจอจื่อวีลือเลย

ไต่ขึ้นจากตัวเหวินว่า หลายวันมานี้จื่อวีลือไปเข้าชั้นเรียนอบรมของนักเรียนใหม่ทุกเช้า ส่วนช่วงบ่ายก็ฝึกซ้อมอยู่ในห้องซ้อมส่วนตัว ตารางเวลาในแต่ละวันแน่นขนัด ผู้การวิ่งเหมาเยี่ยมอีกฝ่ายอยู่ครั้งหนึ่ง พร้อมเอ่ยชมเชยยกใหญ่

ในสายตาผู้บังคับบัญชา คนที่ทำงานเอกสารคงทำอะไรก็ดูขยันไปเสียหมด

ผู้การวิ่งต่อสายหาช่งฉิงหลานเพื่อเตือน “เสี่ยวจี้เป็นเด็กขยันและฉลาด เมื่อถึงเวลาออกไปปฏิบัติภารกิจ พวกเธอก็ต้องให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีมด้วย ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็อยู่ระดับสองดาว และพอเสร็จภารกิจนี้ก็จะได้เลื่อนขั้นเป็นหนึ่งดาวแล้ว อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ว่าคุณเธอตั้งใจให้เขาเป็นไม้ประดับคอยรับใช้”

ช่งฉิงหลานทำเป็นไม่รู้เรื่องทั้งที่รู้ดีอยู่แก่ใจ “จะไปมีเรื่องพรรคนั้นได้ยังไงกันครับ”

ลานฝึกซ้อมมีห้องฝึกซ้อมส่วนบุคคล และมีระบบจำลองการต่อสู้เป็นทีม

ก่อนออกปฏิบัติภารกิจสองวัน ตามธรรมเนียมแล้วทุกคนจะฝึกซ้อมเป็นทีม หลังจากซึ่งชิงหลานเรียกทุกคนมารวมตัวถึงได้พบว่าชาติจ้าววีลือไปหนึ่งคน “เหล้าตัวน นายบอกเขาหรือยัง”

“ฉันนึกว่าเมื่อวานหลี่ฉุนบอกเขาแล้ว”

“บ้าอะไระ ผมจะไปบอกเขาได้ไง ผมยังไม่ได้เจอเขาเลยด้วยซ้ำ!”

“ให้ตายสิ หมอนั่นคงไปฟังบรรยายอีกแล้วแน่ๆ”

“ทั้งนี้ นายดูแลการฝึกไป”

ซึ่งชิงหลานเตรียมไปตามหาจ้าววีลือด้วยตัวเอง พวกเขาจะได้ไม่โดนผู้การวังโยนความผิดอะไรให้อีก

เมื่อออกจากลานฝึกซ้อม ซึ่งชิงหลานตรงไปยังค่ายพักของนักเรียนใหม่

ในฐานะหัวหน้าหน่วยที่อายุน้อยที่สุด ซึ่งชิงหลานจะเป็นผู้ฝึกอบรมวิชาต่อสู้ตัวแรกหลังจากเข้ามาในโดมห้องฟ้าของเหล่านักเรียนใหม่ ทักษะการต่อสู้ระยะประชิดของซึ่งชิงหลานทำให้บรรดานักเรียนใหม่ที่จบมาจากโรงเรียนชื่อดังและคิดว่าตัวเองมีความสามารถต่างอยู่ในโอวาทขึ้นไม่น้อย หลังจากโดนการาบจนยอมนับถือ ด้วยเหตุนี้ทันทีที่ซึ่งชิงหลานปรากฏตัวด้านนอกหน้าต่าง จึงทำเอาคนที่กำลังใจลอยถึงกับชนลูกเกี๋ยว

ผู้บรรยายที่โดมห้องฟ้าเชิญมาเป็นพิเศษกำลังบรรยายวิชาเฉพาะชั่วขณะที่เกิดความโกลาหลเล็กน้อย ซึ่งชิงหลานก็เจอตัวคนที่เขากำลังตามหาได้อย่างรวดเร็ว

จ้าววีลือนั่งอยู่ริมหน้าต่าง

“ปริภูมิประกอบขึ้นเป็นจักรวาลที่เราอยู่ ส่วนเวลาประกอบขึ้นเป็นจักรวาลที่พวกเรารู้จัก”

ผู้บรรยายบนเวทีควบคุมภาพโฮโลแกรมเป็นเส้นโค้งแสงหลากสีเส้นหนึ่งที่ไม่รู้ว่ามีจุดเริ่มต้นจากตรงไหนและจุดสิ้นสุดก็หายไปในความว่างเปล่า

มีนักเรียนเฝ้าชื่นชมเสียงเบา

จื้อวี่ลือกัมหน่า คล้ายกับไม่ได้สนใจการสัทธิอันยอดเยี่ยมนั้นเลย

“เวลาเปรียบเสมือนเส้นที่กำลังเคลื่อนไหวเส้นหนึ่ง มันทำให้เรามีอดีตและอนาคต

“อดีตคือสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้...คนคนหนึ่งไม่สามารถข้ามเวลากลับไปยังอดีตและมาปัจจุบันของตัวเองได้ พวกเราเข้าใจในปฏิทรรศน์คุณปู่กันแล้ว ก่อนหน้านั้นโนวีกอฟ¹ นักวิทยาศาสตร์ชาวรัสเซียเองก็เคยหยิบยกหลักการสอดคล้องโดยตัวเองขึ้นมา หมายความว่าถึงแม้มนุษย์จะสามารถเดินทางกลับไปยังอดีตได้ แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความเป็นไปของประวัติศาสตร์ได้ พุดสรุปง่าย ๆ ก็คือ ปัจจุบันของพวกเราเป็นผลลัพธ์สุดท้ายที่ถูกเปลี่ยนแปลงมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน”

เส้นแสงกระเพื่อมไหววิบวับอยู่กลางอากาศ

ผู้บรรยายยังคงพูดต่อ “ถ้านอนาคดละ ยี่สิบกว่าปีก่อน ทีมค้นคว้าของชาติเราได้สร้างโดมห้องฟ้าขึ้น พวกเขาค้นพบว่ากระแสเวลาไม่ได้มีเพียงเส้นเดียวเท่านั้น”

พร้อม ๆ กับมือที่โบกสะบัดของผู้บรรยาย ลำแสงเส้นโค้งในอากาศก็เปลี่ยนแปลงไป

เส้นแสงนั้นพลิ้วแยกออกและก่อเกิดเป็นเส้นใยมากมายนับไม่ถ้วนจากจุดเวลาในปัจจุบัน และกระจายตัวไปทุกทิศทุกทาง

“ด้วยความสามารถในการคำนวณอันมีประสิทธิภาพของโดมห้องฟ้าจึงคำนวณอนาคตออกมาได้หลากหลายรูปแบบผ่านปัจจุบันของเรา การปรากฏขึ้นของโดมห้องฟ้าทำให้มนุษยชาติรับรู้ถึงการมีอยู่ของอนาคตในโลกคู่ขนานเป็นครั้งแรก ในช่วงยี่สิบปีที่ผ่านมานับตั้งแต่มีการก่อตั้งระบบโดมห้องฟ้าขึ้น ประเทศต่าง ๆ ในโลกประสบความสำเร็จในการหยุดยั้งการก่อการร้ายที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างน้อย 1,771 ครั้ง การจลาจล 542 ครั้ง สงคราม 6 ครั้ง และประสบความสำเร็จในการป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติขนาดใหญ่ได้ถึง 3 ครั้ง ผ่านโดมห้องฟ้าและการเคลื่อนไหวของผู้พิทักษ์

¹ อิกอร์ ดมิทรีเยวิช โนวีกอฟ (Igor Dmitriyevich Novikov) นักฟิสิกส์ชาวรัสเซีย

ของโลกคู่ขนานในอนาคต”

...

ระหว่างการอธิบาย มีการฉายคลิปวิดีโอข้อมูลมากมายสลับเปลี่ยนกันไป

ซึ่งฉinghamเดินไปข้างหน้าต่าง “...”

ที่เค้าคำว่า “ฉลาดและขยัน” จากปากของผู้การวังคือแบบนี้นะหรอ

ที่ปรึกษาจี้คนฉลาดและขยันกำลังตั้งหน้าตั้งตา...เล่นเครื่องเล่นเกมหน้าจอขาวดำรุ่นหนึ่งที่เคยฮิตเมื่อศตวรรษที่แล้วอยู่ในชั้นเรียน

ภายใต้การเล่นอันชำนาญของเขา บล็อกเตตริสเปลี่ยนตำแหน่งอย่างต่อเนื่องและร่วงลงมารวมกันด้วยความเร็วสูงสุดก่อนจะหายไป สีแสด... ห้าแสด... ไปจนถึงหกเจ็ดแสดด้วยซ้ำ คะเนนพุ่งทะยานขึ้นเรื่อย ๆ บล็อกสีเหลี่ยมสามารถฝังลงบนตำแหน่งที่เหมาะสมได้ด้วยวิธีที่คาดไม่ถึงทุกครั้งไป ชวนให้รู้สึกว่าการที่เหมือนกำลังจะจบลงในวันนี้ที่ข้างหน้านั้นเป็นเพียงการคิดไปเอง

ปฏิเสธไม่ได้ว่าจ้าวสี่สีเป็นมือโปรในการเล่นเกมเตตริส ทว่าทั้งโดมห้องฟ้าอาจจะมีใครที่เล่นได้เก่งกว่าเขามากแล้ว

เป็นเพราะกัมหน้า กระตุกดันคอของจ้าวสี่สีจึงงูขึ้นมาเล็กน้อยมองเห็นแนวขอบกระตุกสับกมบางได้อย่างชัดเจน

เขาดูมีสมาธิจดจ่อเป็นอย่างมาก แพชนตาหลุบดำ ใบหน้าด้านข้างดูสงบนิ่ง นิ้วเรียวยาว เล็บสั้นและสะอาดสะอ้าน ให้ความรู้สึกเหมือนที่คนอื่น ๆ ล้มผัสได้จากคนคนนี้นะ...ไม่เคยผ่านความยากลำบากมาก่อน

ซึ่งฉinghamคิด บางทีหมอนี่ก็คงไม่คิดว่าจะมาพบความลำบากตั้งแต่แรกกระมัง

ช่วงบ่ายก่อนเริ่มภารกิจหนึ่งวัน ทุกคนมารวมตัวเพื่อประชุมภารกิจ

เหมือนการประชุมภารกิจทุกครั้งก่อนหน้านี้ แผนผังของสถานที่เป้าหมายแสดงอยู่บนหน้าจอขนาดยักษ์พร้อมกับเครื่องหมายจำนวนหนึ่ง

ศูนย์บัญชาการแห่งที่สามของกองบัญชาการใหญ่โดมท้องฟ้ารับหน้าที่

แบ่งสัณการกิจในครั้งนี้ ภายในห้องประชุมมีคนนั่งอยู่ราวสามสิบถึงสี่สิบคน นอกจากหน่วยเจ็ดแล้ว ทุกคนที่เหลือเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการในสำนักงาน ซึ่งคอยช่วยเหลือในการทำภารกิจ ผู้บัญชาการสูงสุดที่ดูแลภารกิจกำลังอธิบายภารกิจในครั้งนี้อยู่บนเวที แม้แต่ผู้การวังยังนั่งอยู่ด้านล่าง

“หนึ่งเดือนก่อน โดมท้องฟ้าคำนวณได้ว่าในศักราชซึ่งหยวนปี 1460 จำนวนประชากรของซึ่งจึงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน โดยลดลงมาก ถึงสามเปอร์เซ็นต์ในช่วงเวลานั้น”

ผู้บัญชาการสูงสุดขยายแผนที่ให้ใหญ่ขึ้นแล้วชี้ไปยังพื้นที่ที่มีจุดสีแดงกะพริบในภาพ

“ดูจากแผนภูมิการคำนวณ หลังจากตัดปัจจัยที่มีอำนาจอย่างภัยธรรมชาติหรือการระเบิดออกไปแล้ว โดมท้องฟ้ายังชี้ว่าภารกิจในครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายทางชีวเคมีที่มีความเป็นไปได้ว่าจะเกิดขึ้น ระดับภารกิจคือ A”

“การก่อการร้ายทางชีวเคมีหรือ”

“พวกเราเคยจัดการไปครั้งหนึ่งแล้วไม่ใช่หรือ?”

“เรื่องกล้วยๆ!”

“ผมขออาสา” ช่งฉิงหลานนั่งอยู่ตรงหัวมุม นัยน์ตาสีดำดูดันสะท้อนจุดสีแดงบนแผนที่ “หลังจากสำเร็จภารกิจระดับ A ขึ้นนี้แล้ว ผมขอสมัครทำภารกิจระดับ S”

เสียงของเขา เสียงกระซิบกระซาบก็กระจายไปทั่วห้องประชุม

ทุกคนต่างรู้กันดีว่า คะแนนที่ได้จากภารกิจระดับ S งานเดียวเท่ากับของภารกิจระดับ A ถึงห้าภารกิจ

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจระดับ A ได้ครบสิบสองครั้ง ทำให้หน่วยเจ็ดที่เพิ่งก่อตั้งได้สองปีเป็นที่รู้จักในโดมท้องฟ้า กระเจินขึ้นเป็นแนวหน้าของหน่วยที่ทรงคุณค่าราวกับม้ามีด แต่ความจริงที่ว่าพวกเขาไม่เคยปฏิบัติการกิจระดับ S มาก่อนนั้น ทำให้พวกเขาไม่เคยเบียดเข้าไปอยู่ในสามอันดับแรกได้เลย และถูกหิมที่อยู่ใต้อันดับแรกบดขยี้ในทุกด้านด้วยคะแนนที่สูงเป็นพิเศษ จะทำอย่างไรก็ไม่สามารถไต่ขึ้นไปได้

ด้วยเหตุนี้หน่วยเจ็ดจึงกระจายภารกิจระดับ S มาโดยตลอด
จอร์สือเคยได้ยินเรื่องนี้

เขานั่งอยู่กับสมาชิกในที่มืดคนอื่น ๆ สามารถมองเห็นท่าทางของ
ซ่งฉิงหลานได้อย่างชัดเจน ความเย่อหยิ่งและความปรารถนาในชัยชนะ
ล้วนแสดงออกมาเด่นชัดผ่านน้ำเสียงของเขา

“จะรับไว้พิจารณา” ผู้บัญชาการสูงสุดชะงักไปเล็กน้อยแล้วพูดกับ
ซ่งฉิงหลาน “หลังจากภารกิจในครั้งนี้ ศูนย์บัญชาการจะทำการประเมินใหม่
อีกครั้ง จากการปฏิบัติภารกิจของพวกนาย จงเตรียมพร้อมรับการกิจระดับ S
ไว้ทุกเมื่อ”

คำบอกปิดเช่นนี้ ซ่งฉิงหลานได้ยินมาหลายหนแล้ว
เขานั่งลงด้วยท่าที่เย็นชา ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ
ทำให้คนอื่น ๆ อัดคิดไม่ได้ว่า การที่ได้รับฟังคำตอบซ้ำ ๆ จากผู้บังคับ
บัญชามาเป็นเวลานาน ไม่ซ้ำก็เร็วราวดวงใหม่จอมพยศผู้นี้คงได้ระเบิดอก
มาแน่

หลังเสร็จสิ้นการประชุมใหญ่ยังมีการประชุมเชิงกลยุทธ์ต่อ ซ่งฉิงหลาน
ต้องคุยกับผู้การวิ่งไปจนถึงผู้บังคับบัญชาสายตรงอีกสองชั่วโมงเพียงลำพัง
จนกระทั่งเขาออกมา บรรดาเพื่อนร่วมทีมทุกคนต่างเปลี่ยนเป็น
ชุดลำลองมารอเขาแล้ว

“ไปเรียกเด็กใหม่มา” ซ่งฉิงหลานพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก
คืนก่อนออกไปปฏิบัติภารกิจ ทุกคนในที่มืดจะไปกินหม้อไฟด้วยกัน
การ “กินของดีก่อนออกปฏิบัติการ” เป็นธรรมเนียมของหน่วย
“เรียกแล้วครับ ที่ปรึกษาจับบอกว่าเขาไม่ไป”
“เขายังอยู่ที่ห้องซ้อม”
เมื่อซ่งฉิงหลานนึกถึงภาพที่คนคนนั้นเล่นเกมเตตริสในชั้นเรียนวิชา
เฉพาะ เขาก็ขบคิดอะไรบางอย่างได้
เขาสั่งทุกคนให้ล่วงหน้าไปจองที่ก่อน

ภายในสนามฝึกซ้อมขนาดใหญ่มีห้องซ้อมส่วนตัวหลายร้อยห้อง หน่วยเจ็ดมีหมายเลขห้องซ้อมที่แน่นอนเป็นของตัวเองซึ่งอยู่ในขอบเขตอำนาจของซ่งฉิงหลาน เขาจึงเจอคนที่ตามหาได้โดยแทบไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรเลย

จ้าววีลือเพิ่งเสร็จจากการฝึกซ้อมจริงๆ

เขาเพิ่งลงจากโปรแกรมจำลองเครื่องจักรเสมือนจริง เหงื่อโชกกายคอเสื้อยืดสีเทาเปียกโชก แขนกลสองข้างโอบขนานสองฝั่งลำตัว ข้างหนึ่งยื่นผ่านหนู ส่วนอีกข้างยื่นน้ำเปล่ามาให้

จ้าววีลือรับน้ำมา แปลกใจกับการปรากฏตัวของซ่งฉิงหลาน “หัวหน้าซ่ง?”

ซ่งฉิงหลานยืนอยู่ตรงปากประตู กอดอกด้วยท่าทางสบายๆ แม้จะมีเรื่องกวนใจ เหมือนกำลังรอฟังคำอธิบายที่สมเหตุสมผล

“ทำไมไม่ไปกินข้าวด้วยกัน”

จ้าววีลือตม่น้ำไปหนึ่งอีก หางคิ้วและหางตาขมไปด้วยหยาดเหงื่อเครื่องหน้าสวยงามผุดไอร้อนระอุ

ทั้งที่เป็นผู้ชายเหมือนกันแท้ๆ แต่จู่ๆ ซ่งฉิงหลานกลับเกิดความรู้สึกแปลกๆ บางอย่าง คล้ายกับ...การที่เขาปรากฏตัวในห้องซ้อมของลูกน้องใต้บังคับบัญชาเป็นเรื่องห่างไกลมากๆ ที่ควรหลีกเลี่ยง

จ้าววีลือตอบกลับ “ขอโทษด้วย ตอนคำผมมีนัดวิดีโอคอลแล้ว”

ซ่งฉิงหลาน “คุยตลกหน่อยไม่ได้เหรอ”

จ้าววีลือรับผ่านหนูมาซับเหงื่อ “เขาติดผมมาก เต็มจะโกรธเอา”

ประโยคนั้นชี้ให้เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้ซ่งฉิงหลานนึกคิดถึงประเด็นสำคัญ และตระหนักรู้ว่าเหตุใดตัวเองถึงได้รู้สึกว่าการหลีกเลี่ยง

เขาเลิกคิ้ว “มีคนรออยู่ที่บ้านนั่นเหรอ”

แขนกลับผ่านหนูกลับมาอย่างแสนรู้แล้วเดินจากไป

แต่มีเหงื่ออีกหยดไหลลงมาจากหน้าผากของจ้าววีลือ เขาจึงคว้าชายเสื้อยืดขึ้นมาเช็ดเหงื่อโดยไม่รู้ตัว

การกระทำนั้นเผยให้เห็นแววและหน้าที่องตึงกระชับของชายหนุ่ม

ซึ่งแตกต่างกับของผู้อื่นที่ทุกคนในโดมห้องฟ้า เอเวเรียนบางและยืดหยุ่น ผิวขาวที่ท่าเอาดาพราคล้ายกับจะสามารถรวบได้ด้วยมือเดียว ขณะเคลื่อนไหวก็ทำให้เห็นรอยนูนกลมๆ ตรงหน้าท้องแบนราบขึ้นเหี่ยวบ้าง แวมๆ ซึ่งอยู่แถวขอบเอวกางเกง

ซังฉิงหลานเบนสายตา

“หัวหน้าซัง คุณรังเกียจหรือเปล่า” ดูเหมือนจื่อวีลือจะเข้าใจถึงความไม่ลงรอยดีกว่าอีกฝ่ายเสียอีก ทว่าคำพูดและการกระทำกลับเป็นธรรมชาติอย่างมาก “ห้องฝึกซ้อมที่ผมใช้ จำเป็นต้องฆ่าเชื้อใหม่”

ระดับความรุนแรงในการเกลียดพวกร่วมเพศของซังฉิงหลานนั้น จื่อวีลือเองก็ได้ยินมาบ้างเช่นกัน

ได้ยินว่าเขาเคยถูกคนเพศเดียวกันตามจีบอย่างเปิดเผย เพราะเหตุนี้ห้องทำงานที่เคยเคยเหยียบย่างเข้าไปล้วนแต่ต้องทำการฆ่าเชื้อ

ซังฉิงหลานไม่ใส่ใจการยั่วยัดังกล่าว

เขาบอกจุดประสงค์ที่แท้จริงที่ตนมายังห้องฝึกซ้อม แต่ฟังวันทูกว่าที่คิดไว้เยอะ “ผมอยากจะบอกคุณว่า มีคนมากมายอยากเข้าร่วมภารกิจระดับ A เพื่อให้เลื่อนขั้นได้สำเร็จ แต่เพียงไม่นานพวกเขาก็รู้ว่าตัวเองवादฝืนมากเกินไป เพราะภารกิจระดับ A อันตรายกว่าที่จินตนาการไว้หลายเท่า ถ้าที่ปรึกษาจี้ยังเป็นห่วงคนรอบตัว จะถอนตัวตอนนี้ก็ยังไม่สาย ผมจะจัดการให้คุณกลับไปที่นี่เอง”

จื่อวีลือทำหูทวนลมต่อคำประชดประชันนั้น “แต่สำหรับผม จะถอนตัวตอนนี้ก็สายไปแล้ว”

บรรยายกาศตึงเครียด

ซังฉิงหลานปล้นยิ้ม “ได้ งั้นผมขอคุณเรื่องเดียว”

จื่อวีลือดูไม่สะทกสะท้าน เพียงประสานสายตากับอีกฝ่ายเท่านั้น

ซังฉิงหลานทิ้งคำพูดไว้ไม่กี่คำ “เชื่อฟังคำสั่ง นอกหรือชัชนะสบายๆ ไปก็พอ”

อุไรโปรอส

วันออกเดินทาง

[1456.5.17 09:51:40]

ภายในศูนย์บัญชาการที่สามของโดมท้องฟ้า ระบบฉายภาพขนาดมหึมาแสดงพิกัดเวลาในปัจจุบัน ผู้คนต่างยุ่งกับหน้าที่ของตนเองกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ต่างจากการปฏิบัติภารกิจของผู้พิทักษ์ที่ผ่านมา นับครั้งไม่ถ้วน

ภารกิจกำลังจะเปิดฉากขึ้นอย่างเป็นทางการในแปดนาทีก่อนหน้า ผู้พิทักษ์ทุกคนในหน่วยเจ็ดของโดมท้องฟ้าเปลี่ยนมาอยู่ในชุดปฏิบัติการสีดำของผู้พิทักษ์แบบเดียวกัน โดยมีเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบกำลังตรวจสอบยืนยันสภาพร่างกายของแต่ละคนอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่เกิดอาการไม่พึงประสงค์ขึ้นระหว่างการเดินทางข้ามเวลา

ซึ่งฉันทานที่เสร็จสิ้นการตรวจเรียบร้อยแล้วตรวจตราลูกทีมทุกคนตามวิธปฏิบัติ

หลังจากเห็นจ็อรู้อีกก็ต้องนิ่วหน้า ก่อนตอบว่าสมาชิกในหน่วยที่อยู่ข้างๆ “ไปดูซิ”

ท่ามกลางเหล่าผู้พิทักษ์ที่แข็งแกร่ง มีร่างกายผอมบางร่างหนึ่งเพิ่ม

ขึ้นมา

จ้าววีลือผิงอุปกรณ์สื่อสารใต้ผิวหนังไว้ข้างลำคอเมื่อวันก่อน และตอนนี้ผู้สั่งการกำลังเชื่อมต่อเข้ากับอุปกรณ์ควบคุมบนสายรัดข้อมือของเขา เนื่องจากร่างกายที่สูงกว่าผู้สั่งการเล็กน้อย ทำให้เขาต้องก้มหน้า แพนตา ยาวบดบังแววตาที่ดูสงบและเยือกเย็นเอาไว้

“ผู้จดบันทึกมักปฏิบัติภารกิจกันตามลำพัง ไม่จำเป็นต้องมีเพื่อนร่วมทีม ส่วนผู้พิทักษ์นั้นตรงกันข้าม” ผู้สั่งการเอ่ยบอกอีกฝ่ายอย่างเอาใจใส่ “ที่ปรึกษาจี้เพิ่งผิงอุปกรณ์สื่อสารเป็นครั้งแรก อาจรู้สึกไม่ค่อยสบายตัวนัก และอาจจะยังตกใจตอนได้ยินเสียงเพื่อนร่วมทีมดังในหัวเป็นครั้งแรก แต่ไม่ต้องกังวล พอผ่านไปนานเข้า คุณก็จะชินจนลืมว่ามีมันอยู่”

“ครับ” จ้าววีลือตอบ

หลังจากผู้สั่งการผลไป จ้าววีลือได้ยินใครบางคนเอ่ยถามขึ้น “ที่ปรึกษาจี้ คุณรู้สึกยังไงบ้าง วันนี้สีหน้าคุณดูไม่ค่อยดีเลย”

ผู้ที่ถามคือหนึ่งในฝาแฝดประจำทีม

จ้าววีลือหน้าซีดอย่างที่เคยมีคนว่า แต่แววตากลับยังคงเปล่งประกาย “ไม่เป็นอะไร เมื่อคืนแค้นอดтикไปหน่อยเท่านั้น”

“อย่างนั้นหรอ” เพราะไม่คุ้นเคย เพื่อนร่วมทีมจึงเอ่ยค่อนข้างห้วน “วันที่ปรึกษาจี้ก็ไม่ต้องกังวลไปหรอก การเดินทางครั้งนี้ไม่ต่างกับการกิจที่คุณเคยทำก่อนหน้านี้เลย อีกอย่างภารกิจก็ง่ายสุดๆ พรุ่งนี้พวกเราก็ได้กลับแล้ว”

จ้าววีลือรับรู้ถึงความหวังดีของเพื่อนร่วมทีม เขายักหน้า “ขอบใจนะ ทั้งเล่อ”

ตอนที่เดินกลับไป ทั้งเล่อมีท่าทางแปลกไปอย่างเห็นได้ชัด

ซ่งฉิงหลาน “เป็นอะไร”

“หัวหน้า!” ทั้งเล่อทำหน้าที่เหมือนเห็นผี “ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะแยกฉันกับพี่ชายได้! เขาเรียกชื่อฉันถูก! อยู่มาตั้งนาน หลายคนในกองยังแยกไม่ออกด้วยซ้ำ วันนี้ เมื่อกี้! โจวหมิงเซวียนเพิ่งจะหักผิดไปหนหนึ่ง!”

ทั้งเล่นกับทั้งดื่มมีความคล้ายกันถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ไม่ว่าจะในแง่ของส่วนสูง น้ำหนัก หรือรูปลักษณ์ คนที่ไม่ได้ดูลูกคลีใกล้ชิดไม่มีทางแยกทั้งคู่ออกได้เลยว่าใครเป็นใคร

แต่แนะนำไปเพียงครั้งเดียว จี๋อวี่สือกลับจำได้แล้ว แกมยังอยู่ในสถานการณ์ที่ทั้งคู่แต่งตัวเหมือนกันเปี้ยบอีก ทำเอาซ่งจิงหลานประหลาดใจไปเหมือนกัน

“แคะบังเอิญละมั้ง” ซ่งจิงหลานเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ “เขาไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

ทั้งเล่ตอบ “ไม่เป็นอะไร! บอกว่าแค่นอนน้อย”

ซ่งจิงหลาน “ไม่เป็นอะไรก็ดี กลัวจะออกไปเป็นตัวถ่วง”

นับถอยหลังสามนาทีก่อน

ทุกคนเข้าสู่แท่นวาร์ปขนาดใหญ่ แคปซูลสีขาวเงินเชื่อมติดกันอย่างแน่นหนาเหมือนกับเมดบัลวันฝึก

จี๋อวี่สือเข้าไปในแคปซูลของตัวเอง นั่งบนเก้าอี้นิรภัยแล้วปิดประตูห้องโดยสาร

[ยินดีต้อนรับ จี๋อวี่สือ คุณกำลังจะออกเดินทางเพื่อปฏิบัติภารกิจระดับ A ขึ้นแรกให้สำเร็จ]

เสียงจ้อแจของผู้คนในศูนย์บัญชาการถูกตัดออกไปอย่างสิ้นเชิง เงียบจนได้ยินเพียงเสียงหายใจและเสียงเต้นของหัวใจตัวเอง

ตัวล็อกบนเก้าอี้นิรภัยคาดรัดร่างจี๋อวี่สือไล่ไปที่ละส่วนตั้งแต่ช่องแนวกลางลำตัว ไหล่และลำคอ ก่อนจะเห็นว่าอุปกรณ์ควบคุมบนสายรัดข้อมือเรืองแสงสีเขียวออกมา

นั่นเป็นสภาพร่างกายและตำแหน่งปัจจุบันของเพื่อนร่วมทีมทั้งหมดคน จี๋อวี่สือตระหนักได้ว่าครั้งนี้เขาไม่ได้เดินทางข้ามมิติเวลาเพียงลำพัง ข้างกายเขายังมีเพื่อนร่วมทีมอีกหกคน

[คุณได้เชื่อมต่อช่องสัญญาณร่วมเรียบร้อยแล้ว]

หลังจากการแจ้งเตือนสั้นๆ บนหน้าจอโปร่งใสก็แสดงกฎของโดม

ห้องฟ้าขึ้นมา

“ผมเป็นพยานแห่งกาลเวลา ผมขอสาบาน ณ ที่แห่งนี้ว่า”

“จะไม่เปลี่ยนแปลงอดีต!”

“จะไม่พูดถึงปัจจุบัน!”

“จะไม่หมกมุ่นอยู่กับอนาคต!”

เสียงก้องกังวานและทรงพลังของเพื่อนร่วมทีมดังมาจากห้องสัญญาณ
รวมอย่างพร้อมเพรียง

จ้าววีรสูติจําคำสาบานนี้ได้ขึ้นใจแล้ว แต่เมื่อต้องสาบานพร้อมกับคน
จำนวนมากกลับให้ความรู้สึกกดดันและจริงจังกว่าที่ผ่านมเล็กน้อย

สิบวินาทีสุดท้ายของการนับถอยหลัง

จ้าววีรสูติไม่ทันตั้งตัว นับพลันเสียงทุ้มต่ำของผู้ชายก็ทะลุผ่านเข้ามา
ในหัว ทำเอาเส้นประสาทการได้ยินของเขาชาไปทันที

น้ำเสียงของซ่งฉิงหลานฟังดูผ่อนคลาย “ทุกคนเตรียมพร้อม
ผู้พิทักษ์หน่วยเจ็ดแห่งโดมห้องฟ้า ภารกิจระดับ A ครั้งที่สิบสาม ออก
ปฏิบัติการ!”

เสียงนำฟังของชายหนุ่มยังคงก้องอยู่ข้างหู

เช่นเดียวกับการเดินทางข้ามเวลาหลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมา จ้าววีรสูติ
สุดท้ายใจเข้าลึก ประมาธสองถึงสามวินาทีให้หลัง จู่ ๆ แคปซูลที่แต่เดิม
ควรจะสงบคงที่กลับสั่นสะเทือนขึ้นมาอย่างแรง

[คำเตือน! คำเตือน! คุณเบี่ยงออกจากพิกัดปลายทาง! คุณเบี่ยง
ออกจากพิกัดปลายทาง!]

ไฟสัญญาณเตือนในแคปซูลยังคงกะพริบต่อเนื่อง ภาพหลากสี
มากมายนับไม่ถ้วนส่องวาบบนหน้าจอโปร่งใสด้านหน้าอย่างรวดเร็ว แสงสี
หลายหลากทั้งประหลาดทั้งอัศจรรย์

แสงสีขาวเปล่งประกายวาบขึ้นตรงหน้า

พลันมีเสียงหวีดแหลมดังขึ้นในหู ก่อนความรู้สึกรู้้น้ำหนักที่มาพร้อมกับ
อาการเวียนศีรษะและคลื่นไส้จะเข้าโจมตีอย่างรุนแรงจนเขาแทบหายใจ
ไม่ออก

[ตรวจพบการเดินทางผิดกฎ!]

[ตรวจพบการเดินทางผิดกฎ!]

มีปัญหาล่ะ!!

จื่อวี่สื่อกัดฟัน พยายามกดปุ่มสัญญาณเตือนอยู่หลายครั้ง แต่แคปซูลกลับหมุนคว้างและสั่นอย่างรุนแรง

ท่ามกลางเสียงแจ๊สเตือน เขาจำต้องออกแรงทั้งหมดจับที่พนักแขนของเก้าอี้นิรภัยไว้ สลักนิรภัยรัดตัวเขาให้อยู่กับที่อย่างแน่นหนา เพื่อป้องกันไม่ให้เขาถูกเหวี่ยงออกจากที่นั่งแล้วกระแทกกับผนังห้องโดยสารจนหัวร้างข้างแตก

มันกินระยะเวลานานจนอาจจะนานถึงหนึ่งศตวรรษกว่าแคปซูลจะค่อยๆ สงบและหยุดนิ่ง

เมื่อแคปซูลอยู่ในสภาวะนิ่งสนิทโดยสมบูรณ์ จื่อวี่สื่อก็รีบคว้าเครื่องดื่มน้ำร้อนที่แขนกลยื่นมาให้แล้วกรอกเข้าไปหลายอีก นานเกินสิบวินาทีกว่าเขาจะผิ่ปรับสภาพกลับมาได้

[? ? p0754%\$#37]

[: <“LRR”/“139”]

บนหน้าจอปรากฏอักขระยุ่งเหยิงที่อ่านไม่เข้าใจ คล้ายกับเครื่องขัดข้องไปแล้วโดยสมบูรณ์

เมื่อไม่มีพิกัดเวลา จื่อวี่สื่อไม่อาจแน่ใจได้เลยว่าตอนนี้เขาเดินทางมาถึงปีไหน แล้วกำลังเผชิญกับเหตุการณ์ใด

แต่จากหน้าต่างกระจกของแคปซูลสามารถมองเห็นจุดที่พวกเขาลงจอดได้ว่าเป็นป่าแห่งหนึ่ง เห็นห้องฟาส์เทอเข้ามาผ่านยอดไม้เขียวชอุ่มได้รางๆ

จื่อวี่สื่อปลดสลักล็อกบนเก้าอี้นิรภัยแล้วก้าวออกจากประตูแคปซูล “แหะ”

มีเพื่อนร่วมทีมบางคนอาเจียนพุ่งออกมาจากกลางอากาศ

คนที่เริ่มอาเจียนทันทีที่เดินออกจากแคปซูลคือหลี่ฉุน เพื่อนร่วมทีมที่อายุน้อยที่สุด เขาเพิ่งได้รับเลือกให้เป็นผู้พิทักษ์ไม่ถึงหนึ่งปี ในยามปกติเขาเป็นเด็กชายตัวใหญ่ที่มีสมรรถภาพทางร่างกายดีมาก แต่มีเพียงปัญหา

เดี๋ยวเท่านั้นคือ “เมารธ”

เมื่อได้ยินเสียงเขาอาเจียน เหล่าเพื่อนร่วมทีมต่างถอยห่างจากอีกฝ่าย โดยอัตโนมัติราวกับผีกลมาอย่างดี

ซึ่งชิงหลานเองก็ถูกกลิ่นโจมตีจนถอยออกมาสองสามก้าว “ฉันสั่งให้นายไปขึ้นไอ้เครื่องเล่นตุ้มถ่วงยักษ์ให้ครบสิบรอบก่อนถึงจะอนุญาตให้ออกปฏิบัติภารกิจได้ บอกมาตามตรงว่าจริง ๆ แล้วนายนั่งไปกี่รอบ”

ल्लीฉุนยังไม่ทันได้พูดก็อาเจียนออกมาเป็นระลอกที่สอง “สองรอบ... เหวะ”

เพื่อนร่วมทีมพากันตกใจ

“ฟังลี มันใช่เรื่องที่ควรไหม”

“วันหยุดยาวขนาดนั้น นายเอาแต่ไปตามจับสาวละอะ”

“เครื่องจำลองเอานายไม่อยู่แล้ว นายยังกล้าเมินตุ้มถ่วงยักษ์อีกหรอ”

ในที่สุดल्लीฉุนก็หยุดอาเจียน เขาเอ่ยอย่างหมดเรี่ยวแรง “...ไม่ใช่พวกพี่ไม่ได้กลิ่นหรอ ที่นี่กลิ่นเหม็นจะตาย”

ตัวนเหวินบีบจมูกพร้อมกับส่งน้ำที่เปิดฝาแล้วขวดหนึ่งไปให้ “ฉุนเออร์ ไม่ต้องแก้ตัว ล้างปากก่อน”

ल्लीฉุน “ขอบคุณมากพี่เหวิน...เอ๊ะ ที่ปรึกษาจี่ละ”

แคปซูลของจี้วี่ลืออยู่ใกล้กับแคปซูลल्लीฉุนที่สุด ประตูปแคปซูลเปิดกว้างทว่าไร้เงาเจ้าของ

ขณะที่ทุกคนเป็นห่วงว่าเขาจะถูกเหวี่ยงไปยังมิติเวลาใดสักแห่งแล้วหรือเปล่านั้น น้ำเสียงเย็นชาก็ดังขึ้น “ผมอยู่ที่นี่”

ไม่รู้ว่จี้วี่ลือถอยไปยืนห่างจากल्लीฉุนถึงสี่ห้าเมตรตั้งแต่เมื่อไหร่ ภายใต้แสงสว่างที่ส่องออกมาจากแคปซูล สามารถมองเห็นแววมืดปกติได้จากใบหน้าขาวเนียนของจี้วี่ลือ

ทุกคน “...”

ต้องไปหลบไกลขนาดนั้นเลยหรือไง

คนทำงานนึ่งโต๊ะเป็นพวกรักความสะอาดมากจริง ๆ ด้วยแฮะ

ซึ่งชิงหลานเหลือบมองจี้วี่ลือแวหนึ่ง ไม่มีเวลาสนใจทำที่ห่างเหิน

ของลูกทีมคนใหม่

ทุกคนประสบเหตุการณ์ทำนองเดียวกันตอนอยู่ในแคปซูล บนหน้าจอโปร่งใสแสดงอักขระยุ่งเหยิง ซึ่งจึงหลานเปิดอุปกรณ์สื่อสารบนข้อมือของตัวเองก็พบว่าเวลาได้ถูกอัปเดตเป็นเวลาปัจจุบันเรียบร้อยแล้ว : [1470.8.05 04:41:31]

เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่ปกติเวลาของภารกิจระดับ A ในครั้งนี้ ยิ่งกว่านั้นก็ไม่ใช้ช่วงเวลาเดิมของพวกเขาด้วย

การสั่นสะเทือนรุนแรงฉับพลันนั้นมาพร้อมกับข้อความแจ้งเตือนว่า “เดินทางผิดกฎ” ซึ่งจึงหลานตัดสินใจว่า พวกเขาอาจจะเจอความผิดพลาดบางอย่างเข้าแล้ว – และตั้งแต่ปฏิบัติภารกิจมา นี่ยังเป็นครั้งแรกในรอบสองปีที่เขาเจอเหตุการณ์เช่นนี้

“ตัวนเหวิน” ซึ่งจึงหลานออกคำสั่งเสียงฉะฉาน “ตรวจสอบแพลงควบคุมหลัก ดูว่ามีข้อมูลรั่วไหลหรือการโจรกรรมข้อมูลหรือไม่ แล้วติดต่อศูนย์บัญชาการทันที”

“รับทราบ” ตัวนเหวินรีบลงมือแล้วมารายงานด้วยความรวดเร็ว “หัวหน้า ดูเหมือนอุปกรณ์ของพวกเขาจะถูกล็อก”

ซึ่งจึงหลานขมวดคิ้ว “ล็อกยังไง”

ตัวนเหวินตอบ “แพลงควบคุมหลักขาดการเชื่อมต่อ ติดต่อศูนย์บัญชาการไม่ได้ แคปซูลไม่ทำงาน ดูเหมือนเป็นเพราะคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้ากับสนามแม่เหล็กของที่นี่จะต่างออกไปนิดหน่อย แต่ยังคงบอกแน่ชัดไม่ได้ บางทีเรื่องนี้อาจเกี่ยวข้องกับการเดินทางมาเมื่อครู่ ตอนนี้เหลือแค่อุปกรณ์สื่อสารเท่านั้นที่ยังใช้การได้ พวกเราติดแหง็กอยู่ที่นี่แล้ว”

“ฉิบหาย” เมื่อทุกคนได้ฟังเรื่องนี้ก็พากันสอคำหยาบ

“แล้วเรื่องภารกิจจะทำได้ยังไงกันดี”

“ฉันยังพูดอยู่เลยว่า พรุ่งนี้หลังเสร็จภารกิจจะชวนสาวคนใหม่ไปกินข้าว”

“นายนี้มันพ่นแล้วทิ้งไปทั่ว จะพอได้หรือยัง”

ตอนนั้นเองจู่ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าดังมาจากในป่า